DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

15. juni 1999 *

I sag C-394/97,

angående en anmodning, som Helsingin käräjäoikeus (Finland) i medfør af EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF) har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende straffesag mod

Sami Heinonen

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets forordning (EØF) nr. 918/83 af 28. marts 1983 om en fællesskabsordning vedrørende fritagelse for import- og eksportafgifter (EFT L 105, s. 1) og af Rådets direktiv 69/169/EØF af 28. maj 1969 om harmonisering af lovgivning om fritagelse for omsætningsafgifter og punktafgifter ved indførsel i den internationale rejsetrafik (EFT 1969 I, s. 218),

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissochet, og dommerne P. Jann (refererende dommer), J.C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann og M. Wathelet,

* Processprog: finsk.

generaladvokat: A. Saggio

justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— den finske regering ved ambassadør Holger Rotkirch, chef for Juridisk Tjeneste, og juridisk konsulent Tuula Pynnä, begge Udenrigsministeriet, som befuldmægtigede

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Roland Tricot og Kirsi Leivo, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der i retsmødet den 12. december 1998 er afgivet mundtlige indlæg af den finske regering og af Kommissionen,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 19. januar 1999,

afsagt følgende

Dom

1 Ved kendelse af 5. november 1997, indgået til Domstolen den 25. november 1997, har Helsingin käräjäoikeus i medfør af EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF) forelagt tre præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af Rådets forordning (EØF) nr. 918/83 af 28. marts 1983 om en fællesskabsordning vedrørende fritagelse for import- og eksportafgifter (EFT L 105. s. 1) og af Rådets direktiv 69/169/EØF af 28. maj 1969 om harmonisering af lovgivning om fritagelse for omsætningsafgifter og punktafgifter ved indførsel i den internationale rejsetrafik (EFT 1969 I, s. 218).

2 Disse spørgsmål er blevet forelagt i forbindelse med en straffesag, som er rejst mod Sami Heinonen for overtrædelse af § 10 i alkoholilaki (herefter »alkoholloven«), som ændret ved lov nr. 287/96, og af § 8, stk. 1, i alkoholijuomista ja väkiviinasta annettu asetus (bekendtgørelse om alkoholholdige drikkevarer og spiritus, som ændret ved bekendtgørelse nr. 288/96, herefter »bekendtgørelsen«).

Fællesskabsretten

3 Rådets forordning (EF) nr. 3285/94 af 22. december 1994 om den fælles importordning og om ophævelse af forordning (EF) nr. 518/94 (EFT L 349, s. 53) — der ifølge sin artikel 1 gælder for »indførsel af varer, som har oprindelse

i tredjelande, med undtagelse af... varer med oprindelse i visse tredjelande, der er opført i Rådets forordning (EF) nr. 519/94 om den fælles ordning for indførsel fra visse tredjelande« — bestemmer i artikel 24, stk. 2, litra a), nr. i):

»2. a) Med forbehold af andre fællesskabsbestemmelser er denne forordning ikke til hinder for, at medlemsstaterne vedtager eller anvender:

i) forbud, kvantitative restriktioner eller tilsynsforanstaltninger, der er begrundet i hensynet til den offentlige sædelighed, den offentlige orden, den offentlige sikkerhed, beskyttelse af menneskers og dyrs liv og sundhed, bevarelse af planter, beskyttelse af nationale skatte af kunstnerisk, historisk eller arkæologisk værdi eller beskyttelse af industriel og kommerciel ejendomsret.«

4 Rådets forordning (EF) nr. 519/94 af 7. marts 1994 om den fælles ordning for indførsel fra visse tredjelande og ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 1765/82, nr. 1766/82 og nr. 3420/83 (EFT L 67, s. 89) indeholder i artikel 19, stk. 2, litra a), nr. i), en tilsvarende bestemmelse.

5 Forordning nr. 918/83 fastlægger ifølge sin artikel 1 »de tilfælde, hvor der på grund af særlige omstændigheder indrømmes fritagelse for import- og eksportafgifter«. Ifølge anden betragtning til forordningen drejer det sig om forhold, hvor der på grund af »de særlige omstændigheder, hvorunder varerne indføres, ikke er behov for at anvende de sædvanlige foranstaltninger til beskyttelse af økonomien«.

6 Det anføres i niende betragtning til forordning nr. 918/83, at forordningen »ikke (er) til hinder for, at medlemsstaterne gør brug af sådanne forbud eller restriktioner vedrørende indførsel eller udførsel, som er begrundet i hensynet til

den offentlige sædelighed, den offentlige orden, den offentlige sikkerhed, beskyttelse af menneskers og dyrs liv og sundhed, beskyttelse af planter, beskyttelse af nationale skatte af kunstnerisk, historisk eller arkæologisk værdi, eller beskyttelse af industriel og kommerciel ejendomsret«.

7 Artikel 45 i forordning nr. 918/83 bestemmer:

»1. Med forbehold af artikel 46-49 indrømmes der fritagelse for importafgifter for varer, der fra et tredjeland indføres i rejsendes personlige bagage i ikke-erhvervsmæssigt øjemed.

2. I stk. 1 forstås ved

a) ...

b) indførsel 'i ikke-erhvervsmæssigt øjemed': indførsel, som

— finder sted lejlighedsvis og

— udelukkende består af varer bestemt til den rejsendes personlige brug eller til brug for dennes familie, eller som er beregnet til gaver; sådanne varer må med hensyn til hverken beskaffenhed eller mængde give anledning til tvivl om, at indførslen sker i ikke-erhvervsmæssigt øjemed.«

8 Forordningens artikel 46 fastsætter for bestemte varer de maksimale mængder, som afgiftsfritagelsen i henhold til artikel 45, stk. 1, er begrænset til. Den fastsætter ikke nogen maksimal mængde for øl.

9 For så vidt angår andre end de i artikel 46 opregnede varer, begrænser artikel 47, stk. 1, i forordning nr. 918/83, som affattet ved Rådets forordning (EF) nr. 355/94 af 14. februar 1994 (EFT L 46, s. 5), afgiftsfritagelsen til en samlet værdi af 175 ECU pr. rejsende.

10 Artikel 49, stk. 1, i forordning nr. 918/83 bestemmer:

»1. Medlemsstaterne kan fastsætte en lavere værdi og/eller mængde for varer, der kan indføres afgiftsfrit, når sådan indførsel foretages af

— personer, der har deres bopæl i grænseområdet

— grænsearbejdere

— personale på transportmidler, der er indsat i trafikken mellem tredjelande og Fællesskabet.

...«

11 Artikel 1 i direktiv 69/169, som affattet ved Rådets fjerde direktiv 78/1033/EØF af 19. december 1978 (EFT L 366, s. 31) og ved Rådets direktiv 94/4/EF af 14. februar 1994 om ændring af direktiv 69/169/EØF og 77/388/EØF og om forhøjelse af værdien af den afgiftsfrie indførsel for rejsende fra tredjelande og af grænsen for afgiftsfrie køb i forbindelse med rejser inden for Fællesskabet (EFT L 60, s. 14), bestemmer:

»1. Varer, som rejsende, der kommer fra tredjelande, medfører i deres personlige bagage, fritages for omsætningsafgifter og punktafgifter ved indførslen, for så vidt denne ikke har erhvervsmæssig karakter, og varernes samlede værdi ikke overstiger 175 ECU pr. person.«

12 Ifølge artikel 4 i direktiv 69/169 skal hver medlemsstat med hensyn til afgiftsfri indførsel af de varer, som bestemmelsen opregner, fastsætte visse kvantitative begrænsninger. Denne bestemmelse fastsætter ikke nogen kvantitativ begrænsning for indførslen af øl og foreskriver heller ikke nogen begrænsning for indførslen af alkoholholdige drikkevarer afhængig af rejsens varighed.

13 Artikel 3 i direktiv 69/169 indeholder med hensyn til indførsel af ikke-erhvervsmæssig karakter den samme definition som artikel 45 i forordning nr. 918/83.

14 I henhold til artikel 5 i direktiv 69/169 kan medlemsstaterne fastsætte en lavere værdi og/eller mængde for varer, der kan indføres afgiftsfrit, på samme betingelser som dem, der er opregnet i artikel 49 i forordning nr. 918/83.

National lovgivning

15 I Republikken Finland er der traditionelt blevet fulgt en meget streng alkoholpolitik. Ifølge de i perioden 1. juli 1992 til 31. december 1994 gældende bestemmelser var indførsel af alkohol i princippet kun tilladt i forbindelse med udlandsrejser af over 24 timers varighed og kun for meget små mængder. De gældende bestemmelser blev ændret med henblik på tiltrædelsen af Den Europæiske Union. I begyndelsen af 1995 blev de begrænsninger, der var forbundet med rejsens varighed, ophævet.

16 I 1996 blev der imidlertid genindført begrænsninger for indførsel af alkoholholdige drikkevarer. Alkoholloven blev ændret med virkning fra den 1. maj 1996 ved lov nr. 287/96. Lovens § 10 bestemmer:

»Med henblik på beskyttelse af den offentlige orden, den offentlige sikkerhed og menneskers sundhed kan retten for personer, som i forbindelse med kortvarige rejser ankommer fra lande uden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, til at indføre alkoholholdige drikkevarer til privat forbrug begrænses ved bekendtgørelse.«

17 Bekendtgørelsens § 8, stk. 1, som ændret med ikrafttrædelse samme dag, bestemmer:

»En i Finland bosat person, som på anden måde end med fly ankommer til landet fra et land uden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, og hvis rejse har varet højst 20 timer, må ikke indføre alkoholholdige drikkevarer«.

18 Ændringen af alkoholloven var i lovens forarbejder begrundet med følgende argumenter:

— prisniveauet for alkoholholdige drikkevarer er i Finland mærkbart højere end i nabolandene Rusland og Estland

— anvendelsen af fællesskabsreglerne om rejsendes indførsler fra tredjelande forårsager i Finland mærkbare problemer vedrørende opretholdelsen af den sociale og sundhedsmæssige orden

— i den omhandlede periode steg antallet af rejsende, som hentede alkohol- og tobaksvarer i Rusland, i en sådan grad, at grænsepassagen for erhvervskøretøjer og grænsearbejdere blev mærkbart vanskeliggjort på grund af trængslen

— i Ruslands grænseområder blev der oprettet afgiftsfrie alkohol- og tobaksbutikker

— det samlede alkoholforbrug i Finland steg med cirka 10 % i 1995, og det voksende forbrug har ført til stigende sociale, sundhedsmæssige og samfundsmæssige problemer

— den offentlige orden og sikkerhed i Finland er blevet berørt (spirituskørsel er blevet mere almindelig, vold er blevet mere udbredt og er blevet af grovere beskaffenhed, og navnlig er der i visse grænseområder og i havnene, når færgerne fra Estland anløber, opstået flere ulovlige markeder, herunder i nærheden af skoler, der sælger alkoholholdige drikkevarer i gadehandel til mindreårige og berusede personer, og alle disse forstyrrelser nødvendiggør

anvendelsen af politiressourcer, hvilket skader varetagelsen af politiets andre opgaver)

— der er sket et væsentligt fald i salget i det finske alkoholmonopols butikker

— Republikken Finland har mistet et afgiftsprovenu på ca. 400 mio. FIM.

Tvisten i hovedsagen

19 Den 14. juni 1997 rejste Sami Heinonen, der er bosiddende i Finland, med færge fra Helsinki til Talinn (Estland). Han vendte samme dag tilbage ad søvejen efter en rejse af under 20 timers varighed.

20 Sami Heinonen blev i tolden underkastet en rutinemæssig kontrol, hvorved han fandtes at være i besiddelse af 19 dåser øl af 0,33 liter. Toldmyndighederne meddelte Sami Heinonen et summarisk straffekrav, hvorved han blev pålagt en bøde for indsmugling af en vare med lavt alkoholindhold til Finland, og anordnede beslaglæggelse af den nævnte vare.

21 Sami Heinonen har ved skrivelse af 16. juni 1997 adresseret til anklagemyndigheden anfægtet straffekravet. Anklagemyndigheden har herefter indbragt sagen for Helsingin käräjäoikeus med påstand om, at Sami Heinonen dømmes for

smugleri. Sami Heinonen har anført, at hans handling ikke var strafbar, fordi han i henhold til fællesskabsretten er berettiget til i det mindste at indføre den i sagen omhandlede mængde øl.

22 Helsingin käräjäoikeus har udsat sagen og forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Kan afgiftsfritagelsesforordningen og rejsegodsdirektivet fortolkes således, at nationale begrænsninger, som medlemsstaterne har fastsat for rejsendes indførsel af øl og andre alkoholholdige drikkevarer, og som er begrundet i de hensyn, der er nævnt i afgiftsfritagelsesforordningens niende betragtning og i traktatens artikel 36, eller i andre tvingende hensyn af almen interesse, er forenelige med forordningens og direktivets bestemmelser?

2) Er de forhold, som er anført ovenfor under afsnit IV, punkt 6, litra a)-h), i forelæggelseskendelsen (denne doms præmis 18), sådanne hensyn, at medlemsstatens herpå baserede nationale begrænsninger er forenelige med afgiftsfritagelsesforordningens og rejsegodsdirektivets bestemmelser?

3) Kan fastsættelsen af en begrænsning for rejsendes indførsel af alkoholholdige drikkevarer — hvorved der i dette spørgsmål også forstås øl — på grundlag af rejsens tidsmæssige varighed, anses for en ordning, der er forenelig med afgiftsfritagelsesforordningens og rejsegodsdirektivets bestemmelser?«

Det første spørgsmål

23 Den forelæggende ret spørger med sit første spørgsmål nærmere bestemt, om forordning nr. 918/83 og direktiv 69/169 er til hinder for nationale bestemmelser, der af hensyn til den offentlige sædelighed, den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller beskyttelse af menneskers liv og sundhed forbyder eller begrænser rejsende fra tredjelandes indførsel af bestemte varer.

24 Det fremgår af fjerde betragtning til forordning nr. 918/83, at forordningen har til formål, som toldunionen forudsætter, at undgå uoverensstemmelser med hensyn til afgiftsfritagelse. Artikel 45-49 har nærmere bestemt til formål at lette fortoldningen af varer, som rejsende fra tredjelande medfører i deres bagage (jf. i denne retning dom af 7.7.1981, sag 158/80, Rewe, Sml. s. 1805, præmis 11), og dermed at lette rejsetrafikken.

25 Direktiv 69/169 har, som det fremgår af dets overskrift, til formål at harmonisere fritagelse for omsætningsafgifter og punktafgifter ved indførsel i den internationale rejsetrafik. Det drejer sig om — således som det fremgår af direktivets betragtninger og af betragtningerne til de direktiver, hvorved det senere er blevet ændret — yderligere at liberalisere afgiftsordningen for indførsler i rejsetrafikken med henblik på at lette sidstnævnte.

26 Det anføres imidlertid i niende betragtning til forordning nr. 918/93, at forordningen ikke er til hinder for, at medlemsstaterne gør brug af sådanne forbud eller restriktioner vedrørende indførsel eller udførsel, som er begrundet i hensynet til den offentlige sædelighed, den offentlige orden, den offentlige sikkerhed og beskyttelse af menneskers liv og sundhed, dvs. hensyn, som selv i forbindelse med samhandelen inden for Fællesskabet i henhold til EF-traktatens artikel 36 (efter ændring nu artikel 30 EF) kan begrunde restriktioner for de frie varebevægelser.

27 Den samme fortolkning skal lægges til grund med hensyn til direktiv 69/169, der ligesom forordning nr. 918/83 begrænser sig til at foreskrive en ordning med afgiftsfritagelse for varer, hvis indførsel i øvrigt ikke er forbudt ud fra et af de hensyn, der er opregnet i den foregående præmis.

28 Det bemærkes herved, at artikel 24, stk. 2, litra a), nr. i), i forordning nr. 3285/94, ligesom artikel 19, stk. 2, litra a), nr. i), i forordning nr. 519/94, udtrykkelig foreskriver, at disse forordninger ikke er til hinder for, at medlemsstaterne vedtager eller anvender forbud, kvantitative restriktioner eller tilsynsforanstaltninger, der er begrundet i hensynet til den offentlige sædelighed, den offentlige orden, den offentlige sikkerhed, beskyttelse af menneskers liv og sundhed.

29 Det fremgår af det ovenfor anførte, at selv om forordning nr. 918/83 og direktiv 69/169 har til formål at fastlægge den told- og afgiftsordning, der gælder for indførsler i ikke-erhvervsmæssigt øjemed, som foretages af rejsende fra tredjelande, har disse harmoniseringsbestemmelser ikke til formål særligt at regulere beskyttelsen af de hensyn af almen interesse, der er omhandlet i artikel 24, stk. 2, litra a), nr. i), i forordning nr. 3285/94, og i artikel 19, stk. 2, litra a), nr. i), i forordning nr. 519/94, hvorfor medlemsstaterne bevarer deres kompetence til at træffe de nødvendige foranstaltninger til beskyttelse af disse hensyn.

30 Det første spørgsmål skal derfor besvares med, at forordning nr. 918/83 og direktiv 69/169 ikke er til hinder for nationale bestemmelser, der af hensyn til den offentlige sædelighed, den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller beskyttelse af menneskers liv og sundhed forbyder eller begrænser rejsende fra tredjelandes indførsel af bestemte varer.

Det andet spørgsmål

31 Den forelæggende ret spørger med sit andet spørgsmål nærmere bestemt, om de omstændigheder, der er beskrevet i denne doms præmis 18, kan begrunde en restriktion for rejsende fra tredjelandes indførsel af alkoholholdige drikkevarer.

32 Det bemærkes for det første, at økonomiske hensyn som de to sidste omstændigheder, der er omhandlet i denne doms præmis 18, ikke er opregnet blandt de hensyn, som ifølge artikel 24, stk. 2, litra a), nr. i), i forordning nr. 3285/94 og artikel 19, stk. 2, litra a), nr. i), i forordning nr. 519/94 kan begrunde en restriktion for indførslen af varer med oprindelse i tredjelande (jf. analogt, med hensyn til traktatens artikel 36, dom af 9.6.1982, sag 95/81, Kommissionen mod Italien, Sml. s. 2187, præmis 27).

33 Derimod er opretholdelsen af den offentlige orden og beskyttelsen af den offentlige sikkerhed indplaceret i forreste række blandt de interesser, der er nævnt i artikel 24, stk. 2, litra a), nr. i), i forordning nr. 3285/94 og i artikel 19, stk. 2, litra a), nr. i), i forordning nr. 519/94. Det samme gælder beskyttelse af menneskers liv og sundhed, som kampen mod alkoholisme bidrager til (jf. i forbindelse med traktatens artikel 36, dom af 23.10.1997, sag C-189/95, Franzén, Sml. I, s. 5909, præmis 76).

34 Herefter skal det andet spørgsmål besvares med, at forordning nr. 918/83 og direktiv 69/169 i princippet ikke er til hinder for nationale bestemmelser, der med henblik på at sikre den offentlige orden begrænser rejsende fra tredjelandes indførsel af alkoholholdige drikkevarer.

Det tredje spørgsmål

35 Den forelæggende ret spørger med sit tredje spørgsmål nærmere bestemt, om forordning nr. 918/83 og direktiv 69/169 er til hinder for nationale bestemmelser, der ud fra ønsket om at bekæmpe de forstyrrelser af den offentlige orden, som er forbundet med alkoholforbrug, begrænser rejsende fra tredjelandes indførsel af alkoholholdige drikkevarer, herunder drikkevarer med lavt alkoholindhold, på grundlag af rejsens tidsmæssige varighed.

36 Med henblik på at præcisere meningen med spørgsmålet skal det bemærkes, at Domstolen i forbindelse med EF-traktatens artikel 30 (efter ændring nu artikel 28 EF) og 36 har udtalt, at selv om det tilkommer medlemsstaterne at træffe afgørelse om det niveau, hvorpå de vil sikre beskyttelsen af de interesser, der er omhandlet i artikel 36, og den måde, hvorpå dette niveau skal nås, kan de imidlertid kun gøre det inden for de grænser, der er fastlagt ved traktaten, og navnlig under overholdelse af proportionalitetsprincippet (Franzén-dommen, præmis 75).

37 Som generaladvokaten har anført i punkt 28 i forslaget til afgørelse, drejer det sig her således om at vurdere, om den foranstaltning, som den finske lovgiver har truffet, er forholdsmæssig under hensyn til det forfulgte formål.

38 Det skal dog bemærkes, at selv om formålet med traktatens artikel 30 og 36 er at sikre overholdelsen af den grundlæggende frihed, som udgøres af de frie varebevægelser inden for det indre marked, er formålet med de i hovedsagen omhandlede fællesskabsretlige told- og afgiftsbestemmelser mere begrænset, idet det tilsigter at lette rejsetrafikken fra tredjelande, som toldunionen forudsætter.

39 Det er i lyset af disse betragtninger, at det skal undersøges, om de i hovedsagen omhandlede bestemmelser er formålstjenlige og nødvendige.

40 Med hensyn til bestemmelsernes formålstjenlighed skal det bemærkes, at de kun indebærer en begrænset undtagelse fra Fællesskabets ordning med told- og afgiftsfritagelse for rejsende, eftersom de kun vedrører en bestemt kategori af varer, nemlig alkoholholdige drikkevarer. Denne undtagelse er desuden begrænset ved den omstændighed, at den kun vedrører rejser, som opfylder præcise kriterier, nemlig rejser over land eller ad søvejen af en varighed af mindre end 20 timer.

41 Disse begrænsninger svarer til de særlige omstændigheder, som de finske myndigheder har identificeret som værende hovedårsagen til de sociale og sundhedsmæssige problemer, som de står overfor. Den finske regering har i øvrigt anført, at der har kunnet konstateres en forbedring af situationen allerede fra indførelsen af de i hovedsagen omhandlede bestemmelser. Det kan derfor antages, at bestemmelserne er formålstjenlige.

42 Hvad angår nødvendigheden af bestemmelser som de i hovedsagen gældende, har Kommissionen anført, at de finske myndigheder ved at indføre strengere kontrol med rejsestrømmene ville have kunnet foretage en bedre udnyttelse af mulighederne i henhold til fællesskabsbestemmelserne, såsom en streng anvendelse af begrebet »indførsel i ikke-erhvervsmæssigt øjemed«, en nedsættelse af afgiftsfritagelser for personer med bopæl i grænseområdet, for grænsearbejdere og for personalet på transportmidler, samt ophævelse af enhver form for afgiftsfritagelse for rejsende, hvis ophold i et andet land kun har rent symbolsk karakter. Den finske regering har heroverfor anført, at udnyttelsen af disse muligheder kun ville have givet et utilstrækkeligt svar på de problemer, der skulle løses. Desuden ville udnyttelsen af disse muligheder endvidere have forudsat anvendelse af materiel, bl.a. edb-udstyr, som ikke, eller i det mindste ikke umiddelbart var til rådighed, mens myndighederne stod over for alvorlige forstyrrelser af den offentlige orden, som var forbundet med en brat stigning i alkoholforbruget.

43 Det bemærkes, at medlemsstaterne, der er enekompetente for så vidt angår opretholdelsen af den offentlige orden og den indre sikkerhed (dom af 9.12.1997, sag C-265/95, Kommissionen mod Frankrig, Sml. I, s. 6959, præmis 33), råder over et skøn med hensyn til vurderingen af — på grundlag af de særlige sociale sammenhænge og den betydning, som de tillægger et med henblik på fælles-

skabsretten lovligt formål, såsom bekæmpelsen af forskellige former for kriminalitet, der er forbundet med alkoholforbrug — hvilke foranstaltninger der er egnet til at nå konkrete resultater.

44 Under de omstændigheder, som er beskrevet i denne doms præmis 18, fremstår indførelsen af en restriktion for rejsende fra tredjelandes indførsel af alkoholholdige drikkevarer på grundlag af rejsens tidsmæssige varighed som værende nødvendig, idet de alternative foranstaltninger, som Kommissionen har foreslået, ikke synes at være tilstrækkelig effektive til at nå det forfulgte mål.

45 Det tredje spørgsmål skal derfor besvares med, at forordning nr. 918/83 og direktiv 69/169 ikke er til hinder for nationale bestemmelser, der ud fra ønsket om at bekæmpe de forstyrrelser af den offentlige orden, som er forbundet med alkoholforbrug, begrænser rejsende fra tredjelandes indførsel af alkoholholdige drikkevarer på grundlag af rejsens tidsmæssige varighed.

Sagens omkostninger

46 De udgifter, der er afholdt af den finske regering og af Kommissionen, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af Helsingin käräjäoikeus ved kendelse af 5. november 1997, for ret:

1) Rådets forordning (EØF) nr. 918/83 af 28. marts 1983 om en fællesskabsordning vedrørende fritagelse for import- og eksportafgifter og Rådets direktiv 69/169/EØF af 28. maj 1969 om harmonisering af lovgivning om fritagelse for omsætningsafgifter og punktafgifter ved indførsel i den internationale rejsetrafik er ikke til hinder for nationale bestemmelser, der af hensyn til den offentlige sædelighed, den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller beskyttelse af menneskers liv og sundhed forbyder eller begrænser rejsende fra tredjelandes indførsel af bestemte varer.

2) Forordning nr. 918/83 og direktiv 69/169 er i princippet ikke til hinder for nationale bestemmelser, der med henblik på at sikre den offentlige orden begrænser rejsende fra tredjelandes indførsel af alkoholholdige drikkevarer.

3) **Forordning nr. 918/83 og direktiv 69/169 er ikke til hinder for nationale bestemmelser, der ud fra ønsket om at bekæmpe de forstyrrelser af den offentlige orden, som er forbundet med alkoholforbrug, begrænser rejsende fra tredjelandes indførsel af alkoholholdige drikkevarer, på grundlag af rejsens tidsmæssige varighed.**

Puissochet Jann Moitinho de Almeida

Gulmann Wathelet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 15. juni 1999.

R. Grass J.-P. Puissochet

Justitssekretær Formand for Femte Afdeling